

ΜΗΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαρ ἡ δὶς, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Σόφια, 30 Μαΐου

Ἐγνωμεν ἐκ τῆς διαπρεποῦς ἐφημερίδος σας τὰ ὑπὸ τοῦ Βαρναίου ἀνταποκριτοῦ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει «Αὐγῆς» γραφέντα, καὶ ὁρῶντες ἐξ αὐτῶν ὅτι ὁ ἐν Ἑλλάδι τύπος ἀνεπαρκῶς γνωρίζει τὰ καθ' ἡμᾶς, προθύμως παρέχομεν ὑμῖν τὰς δεούσας πληροφορίας.

Ὅτι τὸ ἐν Βουλγαρίᾳ ἐλληνικὸν στοιχεῖον οὐδόλως καθύδει ἐπὶ στρωμνῆς ῥόδων, τυγχάνει ἀναμνησθήτητον. Ὅτε πρὸ ἐτῶν μεθ' ὄριμον σκέψιν ἀπεφασίσθη τὸ Σχίσμα, ἐπεδιώχθη βεβαίως διὰ τοῦ μέσου τούτου ἡ ἀποκοπὴ τῶν περὶ τῶν Βουλγαρισμῶν καὶ ἡ προάσπισις τῆς Μακεδονίας, ἀλλ' οὐδαμῶς, πιστεύομεν, διέφυγε τοὺς ἀρμοδίους ὅτι κατεδικάσθησαν συνάμα εἰς βεβαίαν ἀπώλειαν οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ οἰκοῦντες ὁμογενεῖς, διότι ἀναξία τῆς φημιζομένης ἐλληνικῆς εὐφρίας ἤθελεν εἶσθαι ἡ ἐλπίς ὅτι ὁ λαὸς ὁ ὑπ' ἡμῶν τοῦ περιβάλλοντος τῆς ἐκκλησίας ἀποβαλλόμενος, εἰς ἀσπονδὸν ἐχθρὸν μετατρέπομενος, καὶ ἐν τῷ δικαίῳ ἡμῶν ἀμειλίχως καταπολεμούμενος πανταχοῦ ὅπου ἡμεῖς ἰσχύομεν, οὐδόλως ἤθελεν ἐκδικηθῆναι ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ χώρᾳ. Καὶ ἐάν μὲν προῆλθον ἐκ τοῦ Σχίσματος τὰ προσδοκώμενα εὐεργετήματα, ἄλλων ἢ φροντίς· καίτοι βεβαίως γεννᾷ ἑνδοιασμοὺς ἢ σκέψιν ὅτι ἂν ἐνὸς οὐδόλως παρεκωλύθη ἡ ἰδρυσις τῆς Βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας, καὶ προήχθη αὕτη μεγάλως ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, χάρις δὲ εἰς τὴν κραταιάν ἐκ Βορρᾶ συνδρομῆν ἀφορᾷ ἥδη εἰς εὐρὺ μέλλον, ἐνῶ ἂν ἑτέρου ἢ ἄλλοι Μακεδονία συνείθισε δυστυχῶς νὰ στρέφῃ πρὸς αὐτὴν τὰ βλέμματα, καὶ κατὰ χιλιάδας συρρέουσι καθημερινῶς ἐνταῦθα, ὅπου εὐχερέστερον εὐρίσκουσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰ μειονεκτήματα, ταῦτα πράγματι ἐπῆλθον κατ' ἀνάγκην ὡς ἀναπόδραστα ἀποτελέσματα ἐγνωσμένων αἰτίων, οὐδεὶς δὲ ἀμφισβητεῖ ὅτι οἱ Βούλγαροι ἐπιδιώκουσι τὴν ἐξόντωσιν παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ, κατὰ μέγα δὲ μέρος ἐπιτυγχάνοντες ἥδη, θέλουσι συντελέσει αὐτὴν προϊόντος τοῦ χρόνου !!!

Ὅτω τούτων ἐχόντων, οὔτε ὁ κ. Ραγκαβῆς, οὐ κατηγορεῖ ὁ ἐν λόγῳ ἀνταποκριτὴς ἐπὶ ἀδρανεῖα, οὐδ' ἕτερός τις θὰ ἠδύνατο μεταβάλλων τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων νὰ ἀναχέσῃ τὰ γεγονότα. Ὅπως προέβη τοιοῦτον ἀποτέλεσμα,

ἐάν ἀπολύτως ὑπάρχῃ ἀκόμη δυνατόν, ἀπαιτεῖται ὀλικὴ μεταβολὴ συστήματος καὶ διόρθωσις παρελθόντων σφαλμάτων, περὶ ὧν ἄλλοις μελήσει. Πᾶν ὅτι ἠδύνατο νὰ ποιήσῃ ὁ ἡμέτερος, πράκτωρ ἦτο νὰ προασπίσῃ κατὰ τὸ ἐφικτὸν τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα, μειῶν τὰ ἀποτελέσματα τῆς καθ' ἡμᾶς ἐχθροπαθείας· καὶ ἐποίησε τοῦτο μετὰ δεξιότητος καὶ ἐπιτυχίας, ἥτις ἐπέσπασε πᾶσαν ἡμῶν τὴν εὐγνωσύνην.

«Μόνον τοῦ ἀρρεναγωγείου Καθάρνης ἐφείσθησαν οἱ ἐγχώριοι,» λέγει ὁ ἐν λόγῳ ἀνταποκριτὴς, διαστρέφων ἐνταῦθα ἐκ προθέσεως τὰ γεγονότα, ὡς εἰ διετέλουν ἄνοικτὰ τὰ σχολεῖα κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ κ. Ραγκαβῆ, καὶ ἐκλείσθησαν μετὰ ταῦτα πάντα, πλὴν τοῦ ἐν Καθάρνῃ. Καὶ ὅμως ἀντιστρόφως ἔχει ἡ ἀλήθεια· πάντα διετέλουν κεκλεισμένα ἀπὸ ἐνὸς ἡδὴ ἔτους, καὶ τῇ ἐπιμονῇ αὐτοῦ αἰτήσῃ πάντα ἠνεώγησαν, καὶ τὸ τῆς Καθάρνης, καὶ τὸ τοῦ Ἀσπρου, μένει δὲ εἰσέτι μόνον τὸ Παρθενναγωγεῖον, οὐ ἐπίκειται ἐπίσης τὸ ἀνοίγημα. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὰ σχολεῖα ταῦτα διατηροῦνται, ὡς ὑποθέτουσιν οἱ Βούλγαροι, ὑπὸ συλλόγων ἐπιδιωκόντων φυλετικὸς σκοποῦς, ἐξ οὗ προῆλθεν ἡ κυρία δυσχέρεια· δι' ἣ καὶ πράγματι ἐδέησεν ὁ Ἑλληὴν πράκτωρ οὐ μόνον νὰ μὴ παγοδρομῇ ἐν ὑπερμεσοῦντι Μαίῳ, ὡς ἀρέσκειται λέγων ὁ ἀνταποκριτὴς, ἀλλὰ καὶ νὰ προβῇ εἰς ἐπτονώτατα διαδύματα παρ' αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι, δι' ὧν τέλος ἐπέτυχεν ὅ,τι οὐδεὶς ἕτερος ἤθελε πιθανῶς ἐπιτύχει. Ποῖαι ἐπομένως εἰσὶν αἱ δοθεῖσαι αὐτῷ ὑποσχέσεις καὶ μὴ τηρηθεῖσαι; Τὸ δεινὸν τῆς ἰθιχυνείας ζήτημα ἐλύθη, τὰ σχολεῖα ἠνεώγησαν, ἡ παράνομος εἰσπραξις τῶν φόρων ἐπαυσε, ἡ καταδίωξις τῶν ἐν Βαλτζικίῳ Ἑλλήνων ἀνεστάλη· ὁ μισέλληνας νομάρχης τῆς Βάρνης ἀντικατεστάθη· καὶ τέλος μετέβη αὐτὸς ὁ ἡγεμὼν εἰς Ἑλλάδα προτείνων φιλιαν χεῖρα. Τί πλέον ἦν δυνατόν;

Ἄλλὰ τὸ ζήτημα τοῦ Βαλτζικίου; Ἡ ἀληθὴς φύσις τῆς ὑποθέσεως ταύτης, περὶ ἧς τοσοῦτος ἐγένετο πάταγος, ἠκιστα τυγχάνει γνωστῆ. Ἐν τῇ πολίχνῃ ἐκείνῃ ὑπάρχει μία μόνη ἐκκλησία, ἡ ἐλληνικὴ μεταβάντος δ' ἐκεῖ πρὸ ἐνὸς ἔτους κατὰ πρῶτον τοῦ ἡγεμόνος, αἱ ἀρχαὶ ἠθέλησαν, ὡς εἰκὸς νὰ τελέσωσι δοξολογίαν, καὶ παρεκάλεσαν τὴν ἑλλην. κοινότητα νὰ δανείσῃ ἐπὶ μίαν ὥραν τὴν ἐκκλησίαν, τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον μέγα μέρος τῶν ἐν αὐτῇ ἐκκλησιαζομένων ἦσαν βούλγαροι ὑπήκοοι.

Ἄλλ' ἀπερρίφθη τὸ αἶτημα, τῇ εἰσηγήσει θερμοκεφάλων

τινῶν, ἐν οἷς πιστεύομεν, ὅτι συγκαταλέγεται καὶ ὁ ἐν λόγῳ ἀνταποκριτής. Οὕτω δ' ἐδέχθη ὁ ἡγεμὼν, ὑπὸ παντός τοῦ βουλγαρικοῦ πληθυσμοῦ ἀκολουθούμενος, ν' ἀναρριχηθῆ περὶ ἐπὶ τοῦ ὄρους εἰς ὕψος πέντε χιλιόμετρων, καὶ ἐν ἀφορήτῳ καύσῳ, μέχρις ἐτέρου παρεκκλήσιου, ἐκεῖ εὐρισκόμενου. Καὶ διετρανώθησαν μὲν διὰ τῆς ὑποχωρήσεως ταύτης τὰ φιλοδίκαια αἰσθήματα τῆς Α. Γ., ἀλλὰ μόλις ἀπῆλθεν, ὁ ὄχλος ἐκμακρύνει, ἐπέπεσε, καὶ ἤσπασε τὴν ἐκκλησίαν. Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἐν Ἑλλάδι δὲν θὰ συνέβαινε τὸ αὐτὸ ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει. Ὅπως δὴ ποτε τὸ Πολιτικὸν Πρακτορεῖον ἐπελήθη ἀμέσως τῆς ὑποθέσεως, ἀλλ' ἐγένεθη τότε, ὅτι ἀμφισβητήσιμα ἐτύγχανον τὰ ἡμέτερα δίκαια, διότι, καίτοι αἱ πλείστα τῶν εἰσφορῶν ἐδόθησαν βεβαίως ὑπ' ἑλλήνων, συνεισθέντων ὁμοῦ καὶ οἱ βούλγαροι, οὐδαμῶς τηρηθείσης συμφωνίας, ἐνῷ ἀπ' ἐτέρου τὸ οἰκόπεδον ἀνέκει εἰς βούλγαρον, ὑπὸ τῶν ἐγγυωρίων, ἐκ παρακαίμενου δάσους, ἐδόθη ἡ ξυλεία, καὶ τὸ δεινότερον, ὡς ἐρρήθη, πολλοὶ τῶν ἐκκλησιαζομένων τυγχάνουσιν ὑπὸ κοινοῦ τῆς ἡγεμονίας. Σημειώτεον δὲ, ὅτι ὁ ναὸς ἐτοιμότητος ὡν, ἐλαχίστην ἔχει ἀξίαν, καὶ οἱ προκρίται ἰδίως περὶ τῆς ἀρχῆς. Οὕτω τούτων ἔχόντων, τὸ Πολιτικὸν Πρακτορεῖον διετάχθη ν' ἀποστῇ πάσης ἐπισήμου ἐνεργείας, δι' ἧ καὶ οὐδ' ὄλως ἠδύνατό τις ν' ἀναμείνη παρ' αὐτοῦ τὴν ἐπίλυσιν τῆς ὑποθέσεως. Καὶ ὁμοῦ διὰ τῶν ἰδιαιτέρων παραστάσεων τοῦ ἡμετέρου ἀντιπροσώπου ἐπετεύχθη ἡ ὑποβολὴ προτάσεων, εἰς ἃς ἀναμένεται ἡ ἀπάντησις τῶν ἀρμόδιων.

Ἰδόμεν δὲ ποία ἐστὶ καὶ ἡ πολυθρόνητος καταδιώξις τῶν ἐν Βαλτικῷ ἑλλήνων. Μετὰ τ' ἀνωτέρω γεγονότα, τινὲς τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν ἐγένοντο ν' ἀπευθύνοντο σπουδρὰ κατὰ τῶν ἐγγυωρίων ἀρχῶν τηλεγραφήματα, εἰς τοὺς ἐν Βάρνη ξένους Προξένους.

Τῆς πράξεως ταύτης χαρακτηρισθείσης ὡς πταίσμα παρεπέμφθησαν οὗτοι ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου. Ἰδοὺ πᾶσα ἡ ὑπόθεσις. Σημειώτεον δὲ, ὅτι ἀπαξ διεθνῶς ἀγνωρισθείσης τῆς ἐπὶ τῶν ξένων ποινικῆς δικαιοδοσίας τῶν ἐγγυωρίων, τὸ ἡμέτερον Γενικὸν Προξενεῖον οὐδὲ τὸ παράπαν ἠδύνατο ν' ἀναμειχθῆ. Καὶ ὁμοῦ ἀνεπιστήμως, ἀλλὰ δραστηρίως ἐνήργησε, καὶ ἐπέτυχε τὴν ἀναστολὴν πάσης περαιτέρω καταδιώξεως. Τριῶν μόνον ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐλήφθησαν αἱ καταθέσεις. Οἱ ἐπιλοίποι ἐκαλοῦντο διὰ τὴν 9 Ἀπριλίου, ἀλλὰ τῇ ἐπιμόρφῃ αἰτήσει τοῦ κ. Ραγκιαβῆ, ἡ ἐμφάνισις ἀνεβλήθη διὰ τὴν 18 Μαΐου, ὅτε πάλιν διετάχθη ἡ ἐντελής ἐγκαταλείψις τῆς ὑποθέσεως. Ἐρωτῶμεν ποῖος ξένος ἀντιπρόσωπος ἐν Ἑλλάδι θὰ κατώρθου ν' ἀνακόψῃ οὕτω τὴν φορὰν τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης; Περίεργος δὲ φαίνεται ἡμῖν ἡ περὶ τῶν τελεσφόρων τούτων ἐνεργειῶν ἐκτίμησις τοῦ ἐν λόγῳ ἀνταποκριτοῦ, ὅστις, ἀνευ αὐτῶν θὰ διετέλει πιθανῶς εἰσέτι εἰς τὰς φυλακάς.

Πολὺς ἐπίσης ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ κ. Σταύρακα, ὡς δὴθεν προσβληθέντος, ἐνῷ διετέλει Προξενικὸς Πράκτωρ. Ὁ κύριος αὐτός, ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου Προξενικοῦ νόμου, ἦν ἀπλοῦς ἰδιώτης, οὐδεμίᾳ δ' ἐγένετο αὐτῷ προσβολὴ, διότι, συνεπεῖα τῶν ἐκ Σοφίας δοθεισῶν διαταγῶν, τῇ αἰτήσει τοῦ πολιτικοῦ πράκτορος, ἐνεφανίσθη ἀπλῶς ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου, καὶ ἀφέθη ἀμέσως ἐλευθερός.

Καθόσον δὲ τέλος ἀφορᾷ τὴν ἐν Βαλτικῷ κατάστασιν, οἷα περιγράφεται αὕτη, καὶ τοὺς ἐκεῖ βρυγμούς; καὶ τραγικοὺς τῶν ὁδόντων, θ' ἀπεδείκνυν ἀπλῶς γοργὴν φαντασίαν, ἐὰν δὲν εἶχε θλιβερά τ' ἀποτελέσματα, ἀναδαυλίζουσα τὰ πάθη μεταξύ δύο λαῶν, οἵτινες εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ συνεννοηθῶν.

* Ἑλλῆνες ζῶσι πολλαχοῦ τῆς ἡγεμονίας, καὶ ἐν Σοφίᾳ, καὶ ἐν Ρουχτσουκίῳ, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους λιμένας, ἀλλ' ὀλίγα ἀκούονται παράπαν, ἀν δ' ἐδεινῶθη τὸ κακὸν ἐν Βαλτικῷ, τούτο ἀφείλεται, πιστεύομεν, εἰς λόγους ἐπιτοπίους.

Πόσον διαστρέφονται τὰ γεγονότα ὑπὸ τῆς ἐμπαθείας, ἥτις δυστυχῶς κατέστη ἐνδημικὴ ἐνταῦθα, καταδεικνύει καὶ τὸ ἐξῆς γεγονός: Αἰφνης τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη, καὶ διεκωδωνίσθη ἐν ταῖς ἐφημερίαις, ὅτι κατεπατήθησαν ἐν Βαλτικῷ ἑλληνικαὶ οἰκίαι καὶ προσεβλήθησαν κυρία. Τὸ Πολιτικὸν Πρακτορεῖον, ὡς εἶκος, ἐταράχθη καὶ προέβη εἰς διαδηλώματα. Τὶ δὲ ἀνεκαλύφθη; Μεταξὺ τῶν ὑποδεικνυόμενων ἐν τῇ ἀνακρίσει ἦσαν καὶ δύο δεσποινίδες Καμβίτση, εἰς ἃς ἀπεδίδετο ἡ συνταγὴ τῶν γαλλικῶν τηλεγραφημάτων. Ἀλλ' ὅπως μὴ προσέλθωσιν εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον, ὁ ἀνακριτής, τῇ παρακλήσει τοῦ πατρὸς αὐτῶν, συγκατένευσε προθύμως νὰ ἐπισκερθεῖ αὐτὰς κατ' οἶκον, καὶ προέβη μετὰ πάσης ἀερόβτητος εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν.

Ταῦτα τὰ γεγονότα, τὰ δὲ σχόλια φαίνονται ἡμῖν περιττά. Μίαν εἰσέτι λέξιν. Ὑπάρχουσι πολλοὶ οἱ ἐξανιστάμενοι κατὰ πάσης ἰδέας συνεννοηθέντες: τοὺς; Βουλγάρους, καὶ μονονοῦκ ἐπιτιθέμενοι κατὰ τοῦ ἡγεμόνος, διότι ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν ταιούτης τινὸς ἀποπειρας. Ἀγαθὴ τύχη! Ἀλλ' οἱ μὴ συνεννοούμενοι διεκδικοῦσιν ἄλλως τὰ δικαιώματά αὐτῶν. Ἄς καταθέσῃ τὸν κάλαμον, καὶ ἃς ἀράξῃ τὸ ξίφος. Τοὺς Βουλγάρους θὰ εὐρωσιν ἐτοιμῶς, διότι ὁ τόπος οὗτος, εἰς τοῦτο δαπανῶν πάντας αὐτοὺς πόρους, καὶ πᾶν νεῦρον ἐντεινών, μετεβλήθη εἰς ἀληθῆ στρατοπέδον, ἐνῷ κατὰ τὰς ἡθηναικὰς ἐφημερίδας, ἡμεῖς παρετάξαμεν μίαν διλογίαν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ φιλοπολέμου ἡγεμόνος, ὅστις ἦλθεν ἰδίως, ὅπως κρῖνη ἐκ τοῦ σύγγαγγος περὶ τῆς στρατιωτικῆς ἡμῶν παρασκευῆς.

Ἐθρυσθη ἐνταῦθα ὅτι ὁ Βούλγαρος ἡγεμὼν, ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ, εἶπε τῷ ἑλλήνι ἀντιπροσώπῳ: «Ἐγὼ μεν πάντοτε καιρὸν νὰ πολεμήσωμεν. Ἰδόμεν πρῶτον ἐὰν δὲν ἦνε δυνατόν νὰ συνεννοηθῶμεν». — Μὴ λησμονεῖτε ὁμοῦ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου, καὶ ποία ὑπῆρξεν ἡ τύχη τοῦ ὄστου, περὶ οὗ ἤριζον οἱ δύο κύνες.

Ἡ σύνταξις τῆς ἡμετέρας ἀξιοτίμου ἐφημερίδος εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ λεγόμενα, ἐπιτάσσει δύο διλήμματα. Πρῶτον ἐὰν τὰ ἐν λόγῳ γεγονότα συμβαίνωσιν ἐξ ἀμελείας τοῦ Πράκτορος, ἢ παρὰ τὰς προσπάθειάς αὐτοῦ. Καὶ δεύτερον ἐὰν, οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, δὲν συμφέροι ἡ ἀνάκλησις τοῦ Πρέσβευτος ἢ τῆς Πρεσβεΐας.

Ω; ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὀράτε, τὸ πρῶτον τῶν διλημμάτων τούτων ἀποβαίνει τρίλημμα, διότι οὐδεὶς τῶν δύο ὄρων ἀληθεύει, ἀλλὰ τρίτος τις, ὅτι δηλ. εἰς ἐσφαλμένα τὰ πλεῖστα τῶν γεγονότων. Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὸ δεύτερον ἐὰν ἠρωτάτο ὁ Πράκτωρ, πιστεύομεν ὅτι ὁ ἀπεραινέτο ἀνευδοιάστως ὑπὲρ τῆς ἀνακλήσεως, ὅπως ἀπαλλαγῇ οὕτω ἐξομίας, ἥτις οὐδὲν βεβαίως ἔχει δι' αὐτὸν τὸ τερπνόν, ἀλλ' ἄλλα φρονούμεν ἡμεῖς, ὑπὲρ διότι πιστεύομεν, ὅτι ὁ κ. Ραγκιαβῆς δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν φύσιν Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων, ἰδίως ἐνόσω ἐξακολουθεῖ ἀνέδοτος ἡ φυλετικὴ διαμάχη, ἀλλὰ διότι ἐν τῷ Πρακτορεῖῳ εὐρισκόμεν κἀν παρηγορίαν καὶ πᾶσαν τὴν δυνατὴν ἀρωγὴν, ἐνῷ ἀνευ αὐτοῦ ἡ ἀπώλεια ἡμῶν ἠθελε συντελεσθῆ πλέον ἀνωλύτως.

K.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ἐκστρατεία κατὰ Βαλταδζῆ καὶ Ἀϊχλερ ἔληξεν ἐν Ἑλλάδι, διὰ τὴν ἐπαναρχίαν ἄλλαχού, ὅπου δὲν πιστευόμεν τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας θὰ δεῖξουν τὴν αὐτὴν σπουδὴν πρὸς σωτηρίαν τῆς ἐπιδημίδος τῶν διωκομένων νὰ σκοτωθοῦν. Ἀλλ' ἐδῶ ἡ καταδιώξις ὑπῆρξε πράγματι δραστηρία, καὶ τοῦτο χάριν τοῦ Ρώσου διπλωμάτου κ. Ἀϊχλερ, καὶ λίαν καλῶς, διὰ νὰ δεῖξωμεν τοῖς Ρώσοις πόσον ἡμεῖς φειδόμεθα τῆς ζωῆς τῶν. Ἀλλὰ τὴν τιμὴν τῆς καταδιώξεως δὲν τὴν ἔχει ἡ ἀστυνομία, ἀλλ' ἡ χωροφυλακὴ, περίφημος εἰς τὸ ἀνθρωποκτονῆγι. Δι' ὄλης τῆς νυκτὸς ἡ πρὸς καταδιώξιν ἐνωμοτία ἦτο ἐπὶ ποδῶς, ἀπὸ τοῦ κ. μοιράρχου μέχρι τοῦ τελευταίου χωροφύλακος. Ὁμολογουμένως δὲ καὶ εἰς τὰς δύο ἀποπειρας τῆς μονομαχίας ἡ χωροφυλακὴ ἐμπόδιζε καὶ ὄχι ἡ ἀστυνομία. Τὴν δευτέραν ἀπόπειραν οἱ ἐνωμοτάρχαι κκ. Μαθαρίκος καὶ Ἀποστολίδης: σὺν τῷ ἐνωμοτάρχῳ Σπανέα ἐματῶσαν τὴν συμπλοκὴν. Ἐν δὲ τῇ πρώτῃ ἄλλος ἐνωμοτάρχης. Ἀντέστησαν δὲ ἀξιοπρεπῶς καὶ εἰς τὴν θρασυλογίαν τοῦ κ. Μπαχμέτιερ. Εἰς τὸ τελειωτικὸν ἐκείνου: Ἐγὼ εἶμαι πρέσβυς, ἐκείνοι ἀπάντων: Καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἐνωμοτάρχαι τοῦ βασιλέως. Ἔως ὅτου ἔδωσαν τὸν λόγον τῆς τιμῆς τῶν εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως καὶ ἀπηλλάγησαν τὰ δύο συμπλέγματα τῆς περαιτέρω καταδιώξεως τῆς χωροφυλακῆς.

Ὁ βουλευτὴς Πύργου Ἀντωνιάδης ἀπειλεῖ νὰ γίνῃ Ναύαρχος, ἀν' ὅχι τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τῆς Ἑπαρχίας του. Ὁ κ. ὑπουργὸς τοῦ ἔλαβε ἕνα πολεμικὸν μὲ τὸ ὅποιον περιφέρεται ποιῶν καταμετρήσεις ὄχι ὑδάτων, ἀλλὰ . . . ψήφων. Οἱ θαλάσσιοι περίπατοί του δὲν ἔχουν τέλος. Ὅλοι αἱ φιλικαὶ οἰκογένειαι τοῦ κ. Βουλευτοῦ ὁμιλοῦσι κομπορρημονοῦσαι γιὰ τὸ βαπόρι τους! !

Ὁ ἐνθουσιώδης πολιτικὸς ἱατρός τοῦ Πειραιῶς κ. Ἀφεντούλης θερμότερα πάλιν καὶ σχεδὸν λυσώδη γράφει κατὰ τὴς λύσσης, ἧς κρούσιμα εἶχε παιδίσκην ἐν Πειραιεὶ καὶ κατὰ τοῦ μηδὲν λαμβανομένου ἐναντίον τῆς ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τοῦ ἔτους ἐπικειμένης ἀπειλητικώτατα ἀναφλέξεως δασῶν. Ἀλλὰ τίς θ' ἀκούσῃ τὸν κ. Ἀφεντούλην; Ὅχι βέβαια οἱ δασοφύλακες, ἀλλ' οὔτε οἱ σκυλοφύλακες! !

Ἐξεδόθη ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ ἡ ἐνώπιον τῶν ἐκλογέων τοῦ Πατρίου λογοδοσία τοῦ ἀντιπολιτευομένου βουλευτοῦ κ. Ἀριστ. Κοντογοῦρη, περίληψιν τῆς ὁποίας εἶχε δημοσιεύσει ἐγκαίρως τὸ «Μὴ Χάνεσαι.»

Ἀῦριον ἀρχονται αἱ ἐξετάσεις τῶν ἐκπαιδευτηρίων Θεσσαλονίκης καὶ διαρκοῦσιν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα. Κύριος ἐνισχύει τὰ πνεύματα τῶν Μακεδονοπαίδων ἀμφοτέρων τῶν φύλων! Οἱ ἀγαθοὶ ἔμποροι μᾶς ἔστειλαν καὶ προσκλητήριον, καὶ ἔχομεν καθῆκον οἱ Ἑλλῆνες δημοσιογράφοι νὰ παριστάμεθα εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν σχολείων τῆς πρωτεύουσας τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ πού καιρὸς;

Ὁ σπουδαιότατος κατηρτισμένος ἐπιστημονικῶς νέος κ.

Χριστόδουλος Κουτούζης, ἔχων ἤδη πτυχίον τῆς φαρμακευτικῆς σχολῆς, ἔλαβε χάρις καὶ τὸ δίπλωμα τῆς ἱατρικῆς σχολῆς. Εἰς τὸν ἀξιόλογον αὐτὸν ἐξ Ἑπείρου νέον ἀφείλεται καὶ ἡ ἀνάλυσις τῆς κόψεως Ἀθηῶν, δημοσιευμένη ἐν ταῖς Ἀθήναις τοῦ κ. Βάρα.

Σήμερον μονθάνομεν θὰ ἀναβιθασθῆ εἰς τὸ θέατρον τῶν Ὀλυμπίων ὁ Φάουστ. — Ποῖοι δὲ νομίζετε ὅτι θὰ τὸν τραγουδήσουσιν; οἱ φρόβεροι καὶ πάλιν ἐκεῖνοι φωνακλάδες τῆς Φαβορίας! Φαντασθῆτε τώρα ἐκεῖ τὴν Μαργαρίτα ψαλλομένην ἀπὸ ἄλλην πριμανθόνα δευτερεύουσαν ἐνῷ ἡ πρώτη μόλις θὰ ἦτο ἐπαρκής. Ἐπειτα θὰ ψάλλῃ ὁ δεύτερος τε νόρος, ἐνῷ ὁ κ. Δεσάντης θὰ διέπρεπεν εἰς τὸν Φάουστ εἴμεθα βέβαιαι, θὰ ἔχομεν ἀκόμη τὸν βαρύτερον μὲ τὴν γαϊδουροφωναρά σου, καὶ ἐπὶ τέλους θὰ κἀμὴ τὸν διάβολον κάποιος πάλιν ἀπὸ τῶν δευτέρων, ὥστε νὰ τὸν πῆρῃ καὶ νὰ τὸν σηκώσῃ ὁ διάβολος τὸν πτωχὸν Φάουστ! !

Ἀπέθανεν ὁ ἐπὶ εἰκοσαετίαν τώρα συνδέτας τὸ ἥμιστον ἀνθρακὸν ὄνομα του μὲ τὴν ἐν Ἀθήναις ἀνοσοκίαν, ὁ στεφανοπλόκος Φασούλης ἐξ αἰφνιδίου θανάτου.

Πλὴν τοῦ 2,20 τοῦ εἰσιτηρίου τῶν Ὀλυμπίων εἶνε καὶ τὰ πενήντα λεπτὰ τοῦ κύρ Μίμη, χωρὶς τῶν ὁποίων στέλλεσαι εἰς τὴν ἀπωτάτην γωνίαν τοῦ θεάτρου, καὶ ὡς ἐξορίαν ἀκόμη καὶ ἀν' ἤσαι πρῶτος ἀγοραστής.

Συγγαίρομεν ἐκ καρδίας τὸν ἐκ Καλαμῶν ἀξιόλογον νέον κ. Δημήτριον Ι. Σχοιμάχη, ἀναγορευθέντα διδάκτορα τῆς ἱατρικῆς μὲ τὸν ἐπίσημον βαθμὸν ἀλίαν καλῶς.

ΤΑ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Ἐν προηγουμένῳ ἀρθρῷ δημοσιευθέντι καὶ ἐν παραρτήματι κατ' ἀπαίτησιν πολλῶν δημοτῶν τοῦ δήμου Ἀθηναίων ἐγράψαμεν ὀλίγα περὶ τῶν ὑδραυλικῶν ἐργασιῶν τοῦ δήμου καὶ τῶν ὑδάτων, δι' ὧν σπουδαία ἀνάγκη τῶν κατοίκων καὶ ἐπείγουσα ἐπληρώθη. Ὅταν ὁλόκληρον τὸ λεκανοπέδιον Ἀθηνῶν μέχρι τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν τοῦ Πάρνηθος, διασχίζομενον δι' ὑδραγωγείων βαθυτάτων ἐκκαθηθέντων ὑπὸ τῆς παρουσίας δημοτικῆς ἀρχῆς, πρόκειται μάρτυς ἀψευδῆς δημοτικῶν ἐργασιῶν ἐπιτυχεστάτων ὅταν καὶ τὰ χωρία Ἀμαρουσίου, Κηφιστιᾶς, Χαλανδρίου, Νέων Λιτσιῶν καὶ ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τῶν πολλῶν καὶ ἀπωτάτων αὐτῆς προαστείων ἀφθονῶσιν ὑδάτων διαυγεστάτων καὶ κρηνῶν ἐν πάσῃ γωνίᾳ, ἀντὶ τῆς δύφης ἥτις μέχρι ἐσχάτων καὶ κατ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν χειμῶνα ἐμάστιζε τοὺς κατοίκους ὅταν ὀλίγιστοι μοχθηροὶ καὶ ἐπομένως ἀβλαβεῖς δύνανται νὰ μὴ σιωπῶσιν ἀπέναντι ἐργασιῶν ἐπιτυχῶν ἀναμφοισθητήτων, ὅταν, λέγομεν, ταῦτα οὕτως ἔχωσι, πᾶς τις ἀναγινώσκων τοὺς περὶ τὰ δημοτικὰ χθεσινού; περὶ ἀντιπολιτευσέως ἀσχολουμένους, καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀηδίας.

Ἐν τούτοις ἡ δημοσιογραφία καθῆκον ἔχει, φρουρὸς ἀγρυπνῶν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος ταχθεῖσα, νὰ διαφωτίσῃ τὴν κοινὴν γνώμη, ἥτις ἀν δὲν κινδυνεύῃ ἐκ τῆς μικροτήτου τῶν ὑλακτοῦντων κυναρίων, ἐνοχλεῖται ὁμοῦ ὅπως ὀπισθῆ-

ποτε παρ' αὐτῶν, ὅταν ἐκ συστάσεως ἐπιτίθενται καὶ πρέπαι νὰ μεταχειρίζεται κατ' αὐτῶν τὸ μαστίγιον.

Ὅταν τις ἀπέναντι ἐξ καὶ μόνον ὀκτάδων ὕδατος, εἰς ἀπὸ τὸ ὕδωρ τῆς πόλεως, εἶχε φθάσει ἀπὸ τοῦ 1873 μέχρι τοῦ 1879, καὶ διὰ πληθυσμὸν 80 χιλιάδων κατοίκων, καταπλημμυρῆ τὴν πόλιν καὶ τὰ ἀποτελοῦντα τὸν δῆμον χωρία ὑδάτων ψυχρῶν καὶ διαυγῶν ἐξ εἴκοσι καὶ πέντε ὀκτάδων ὅταν τοῦτέστιν εἰς τὸν σημερινὸν κάτοικον τῶν Ἀθηνῶν ἀναλογῆ τὰ τετραπλάσιον τοῦ ὕδατος ὅπερ ἠύνατο οὗτος νὰ δαπανῆσῃ πρὶν ἢ ἡ παρούσα δημοτικὴ ἀρχὴ ἐλθῆ εἰς τὰ πράγματα ὅταν πρὸς ἀπόκτησιν ἀγαθοῦ τηλικούτου δὲν ἐδαπανῆθη ἀναλόγως περισσότερον χρῆμα τοῦ καταστωτευθέντος ὑπὸ τῆς πρῆν δημοτικῆς ἀρχῆς, πρὶς ἣν οἱ περὶ τὰ δημοτικὰ ἀστεῖοι ἔχουσι τὴν τὸλμην νὰ συγκρίωνται, δὲν εἶνε τάχα ὑπέρμετρος συγκατάθεσις ἡ ἀπολογία; Καὶ ἐν τούτοις οἱ ἀστεῖοι ἐπιχειροῦσιν ἀκόμη νὰ ἀναγάγῃσι καὶ τὸ ὑδραυλικὸν ζήτημα εἰς ζήτημα ἀντιπολιτευσεως κατὰ τοῦ ὑπουργείου, ὡσανεὶ ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ἦτο ὀπαδὸς ὑπουργείου οἰουδήποτε ἢ ὑπουργείου μέλλοντος νὰ καταρριφθῆ παρὰ συσσωματωθέντων ἀπομάχων, ἀπομάχων καὶ ἐν ταῖς βουλευτικαῖς ἐκλογαῖς, ἀπομάχων καὶ ἐν ταῖς δημοτικαῖς καὶ νῦν καὶ ἀνεκαθεν πολλαίαι. Ἄλλὰ τότε οὗτοι πρέπει ν' ἀναγάγῃσιν εἰς ζήτημα ἀντιπολιτευσεως καὶ τὸ τῶν δημοτικῶν ἀποπάτων. Καὶ μήπως δὲν τὸ ἀνήγαγον; Ἐκεῖ ἐμπέπτει τις ὅταν δὲν ἔχη νοῦν, ἢ ὅταν ἔχη τοσοῦτον ὀλίγον ὅσω ὀλίγον ὕδωρ εἶχεν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν διευθυνομένη ἄλλοτε παρὰ τούτων.

Εἶνε ὅμως ἐνδεικτικὸν καὶ παρήγορον καὶ ἐμπνέει θάρρος τοῖς περὶ τὰ κοινὰ ἀσχολουμένοις ἢ ἀπέναντι τῶν ἀστείων στάσις τοῦ σοβαροῦ καὶ ἀνεξαρτήτου τύπου τῆς πρωτευούσης. Ἡ εὐγλωττος σιωπῇ αὐτοῦ ἀπέναντι κατηγοριῶν ἀνυποστάτων καὶ ἀδίκων καὶ ἡ, ὡς δὲν ἀμφισβόλλομεν, ἐν τῷ μέλλοντι ὑπεράσπισις τῆς παρούσης δημοτικῆς ἀρχῆς τυγ-

χάνει ὁ τιμιώτερος τίτλος τῆς ἐπιτελέσεως τοῦ πρὸς τὸν δῆμον καθήκοντος τῶν σημερινῶν αὐτοῦ ἀρχόντων. Ἴδού πῶς ἐξηγεῖται ἡ ἀναπήδσις εἰς τὴν ἐπιφανείαν ἡμεροβίων ἐφημερίδων. Ὅταν ἡ θύελλα κοπάσῃ θέλοισι κατέλθει πάλιν εἰς τὰ ἔγκατα καὶ εἰς τὸ σκότος ὄθεν ἐξῆλθον ἵνα ἐπιχειρήσωσι νὰ ἐπιπλεύσωσιν ἐπὶ εἴκοσιν ἡμέρας. Εἶνε ἡ μόνη ἐποχὴ καθ' ἣν καὶ αὐτοὶ βλέπουσι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ἡ ἐποχὴ τῶν κενῶν λόγων παρήλθε καὶ ἡ φενάκη δύναται νὰ θερμολίη μόνον κενὰς κεφαλὰς. Ἐως ἐδῶ περιορίζεται ὁ προορισμὸς αὐτῶν, καὶ ὅταν ἐπιζητῆ πλείωτερα ἢ καὶ μεγαλειότερα ἀκόμη, κινδυνεύει νὰ καταπέσῃ. Πόσον εἶνε κομικὸν νὰ ἴδῃ τις περυσιωμένους ἀνδρας, ὧν τινος ἐξαιφνης καταπίπτει ἡ φενάκη, καὶ πόσον μειδιᾷ τις ἀναγινώσκων τοὺς ὑπὲρ αὐτῶν διθυράμβους ἡμεροβίων φύλλων! Ἐὰν εἶχον πεποιθήσεις καὶ ἐπεθύμουσιν τὰ βέλτιστα τῷ δήμῳ, διατί δὲν ἀνίσταντο καθ' ὅλην τὴν τετραετίαν νὰ ὁμιλήσωσι; καὶ διατί ὅταν ἀνῆλθον ἐκ τοῦ βορβορίου μεστοῦ συκοφαντιῶν καὶ ὕβρεων εἶνε τοσοῦτον ἀπλᾶ, ὡστε ἀξιοῦσι νὰ πιστευθῶσι παρὰ τῶν τιμιῶν δημοτῶν, οἵτινες πολλαῖς ἀπέδειξαν ὅτι ἀποστρέφουσι τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοιούτων βδελυγματιῶν, ὅπως οἱ Ῥωμαῖοι ἀπέστρεφον τὰ ὄμματα ἀπὸ τοῦ ὑποδηματοποιοῦ Πασκουίνου, ὅστις τοιχοκολλῶν τὰ ἄσημα σατυρικά αὐτοῦ ἐπινοήματα παρὰ τὸ ἴδιον ἐργαστήριον ὑπέθετεν ὅτι προσέβαλλε τοὺς τιμίους Ῥωμαίους;

Ἄλλ' εἶνε ἄρα γε μόνον τὸ ὑδραυλικὸν ζήτημα τὸ παρὰ τῆς παρούσης δημοτικῆς ἀρχῆς ἐπιτυχῶς λυθέν; διὰ σειρᾶς ἀρθρῶν θέλομεν ἐξακολουθήσει διαφωτίζοντες τὴν κοινὴν γνώμην περὶ τῶν ἔργων καὶ τῆς ἐπιμελείας, ἣν ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ἀνέπτυξε περὶ πάντα τὰ ζωτικὰ τοῦ δήμου ζητήματα ὧν ἐν σπουδαιότατον ἢ τεραστία αὐξήσις τῶν εἰσοδημάτων τοῦ δήμου.

Ὅτε ἡ νῦν δημοτικὴ ἀρχὴ ἀνέλαβε τὴν διαχείρισιν τῶν δημοτικῶν πραγμάτων, εἶρε τὸ εἰσόδημα τοῦ δήμου ἐκ

τῶν ὠνίων, ἐμπορευμάτων, καὶ σιτηρῶν συμποσούμενον εἰς δρ. 406,100. Νῦν δὲ ἡ πρόσδοσις αὐτῆ ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς ἐν ἑκατομμύριον καὶ ἐπέκεινα. Θέλοισι βεβαίως εἰπεῖν ὅτι ἡ αὐξήσις αὐτῆ εἶνε ἀνάλογος τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῆς καταναλώσεως. Δὲν εἶνε ἀληθές τοῦτο; εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς τιμᾶς διαχειρίσεως, τῆς πεποιθήσεως τῶν ἐνοικιστῶν ἐπὶ τὸν δῆμον καὶ τῶν ἀκαταβλήτων προσπαθειῶν τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς δημοπρασίας τοῦ φόρου εἰς πρόκλησιν ζωηροῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ διάλυσιν συνεννοήσεων κατὰ τὴν δημοπρασίαν τῶν ἀντιμαχομένων ἐταιρειῶν, εἶνε πρὸ πάντων ἡ ἀξίειπαινος πρόνοια, ἣν ὁ Δήμαρχος ἔσχε νὰ διαφωτίσῃ τὴν κοινῶν περὶ τῆς ἀληθοῦς τιμῆς τοῦ φόρου τούτου καὶ τοῦ πιθανοῦ κέρδους καὶ νὰ προκαλέσῃ οὕτω τοὺς συναγωνισθέντας. Διότι ἂν ὑποθεθῆ ἀληθές ὅτι ἡ εἰς ἐν ἑκατομμύριον αὐξήσις εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς παρελεύσεως τοῦ χρόνου καὶ τῶν συνεπειῶν ταύτης ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1883, διὰ τί τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν ἐπαρουσιάσθη οὐδ' ἅπαξ τοῦλάχιστον τοῦ 1879 ἐννέα ὄλα ἔτη; Εἰσεπράχθησαν ἐκ τοῦ φόρου καὶ κατὰ τὰ πρὸ τούτου:

Τὸ 1871	Δρ. 263,285,
» 1872	» 264,578.
» 1873	» 269,839.
» 1874	» 317,327.

Ἀπὸ δὲ τοῦ 1874 μέχρι τοῦ 1879 μόνις ἀνῆλθε τὸ εἰσόδημα τοῦτο εἰς δρ. 406,100 ἦτοι

Τὸ 1876 εἰσεπράχθησαν δραχμαὶ	350,000.
» 1877	» 351,200.
» 1878	» 351,200.

Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1879 ἐμελλον νὰ ἐνεργηθῶσι αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαί, τὸ ποσὸν τοῦτο ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς 406,100.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πίνακος, ὅστις εἶνε ρήτωρ εὐγλωττό-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 493)

"Ἐξ ἑκατομμύρια! ἐξ ἑκατομμύρια! Μετὰ τοιαύτης περιουσίας, οὐχὶ μόνον οἱ Παρίσιοι, ἀλλ' ἡ οἰκουμένη ὀλόκληρος τῷ ἀνήκει! Ἐκαστος ἐννοεῖ πόσον ἐσπευδε νὰ βεβαιωθῆ, νὰ πεισθῆ ἂν ὁ ἀδελφός του ἦρε τὸν θάνατον ἐντὸς τῶν μανιωδῶν τοῦ Ἰκεαννοῦ κυμάτων.

"Ἴστατο ὄρθος ἐμπροσθεν τοῦ ἐπίπλου, ἀκίνητος, φρικιῶν, ἀκαταπαύστως παρατηρῶν τοὺς κυλίνδρους τοῦ χρυσοῦ, τὰ τραπεζιτικά γραμματίαι, τὰς ἀξίας, θωπεύων ταῦτα διὰ βλέμματος, ἀπαστρέφοντος τὴν μανιωδὴν τρυφερότητα φιλαργύρου.

Εὐτυχῶς, ἐσυλλογίζετο, κανεὶς δὲν γινώσκει ὅτι ἐδῶ ἔχω τὴν περιουσίαν ταύτην δὲν ἔχω νὰ φοβῶμαι τοὺς κλέπτας ἀλλως ἢ οἰκία καλὰ φυλάσσεται. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς ὑ-

πέρητας, καὶ ἂν ὑποθέσωσι τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐπίπλου τούτου, δὲν θὰ μπόρουν νὰ τὸ ἀνοίξουν. Οὐχὶ, κἀνένα δὲν ἔχω ἀπολύτως φόβον, δύναμαι ν' ἀναχωρήσω ἄσχυρος. Μόνον τὸ πῦρ...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ φρικιάσιν τινα.

"Α! καὶ, ὑπεντοθήρισε μετὰ μορφαστικοῦ χασμήματος, τοῦτο θὰ ἦτο ὡραία βορὰ διὰ μίαν πυρκαϊάν. Φλόγες κίτριναί, ἐρυθραί, κυαναί, παντὸς χρώματος, μεγαλοπρεπὲς βεγγαλικὸν φῶς... Ἐκατομμύρια εἰς τὸν ἄερα, εἰς κόνιν, εἰς κἀπνόν!

"Α! ἴδωμεν, μήπως εἶμαι τρελλὸς νὰ ἔχω τοιαύτην ἰδέαν; Εἶμαι ζῶον; Τὸ πῦρ! Διατί νὰ ἐκκραγῆ ἐνταῦθα; Τοῦτο εἶναι γελῖον, ἀναίσθητον. Βλέπω διαρκῶς τοὺς κινδύνους ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς.

Καὶ ἤρξατο γελῶν οἷον σκώπτων ἑαυτόν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἠκούετο ὁ κρότος τῆς ἀμάξης.

"Ὁ ἵππος ἀνυπομονεῖ, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Ἄγωμεν, ἄς μὴ χάνωμεν καιρὸν, διότι θέλω νὰ προσθάσω πρὸ τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεως.

"Ἐθεσεν ἐν τῷ κόλπῳ του κύλινδρον χρυσοῦ, ἐντὸς δὲ τοῦ χαρτοφυλακίου του δέμας τραπεζιτικῶν γραμματιῶν, ἐρριψε τελευταίον μακρὸν βλέμμα ἐπὶ τῶν ἠκίων τοῦ ἐπίπλου, μετασχηματισθέντος εἰς σιδηροῦν χρηματοκιβώτιον, καὶ ὤθησε τὴν θύραν, ἣτις ἐστράφη ἀθορύβως περὶ τοὺς χαλυβδίνους στρόφιγγας τῆς.

τατος, διότι ὁμιλεῖ δι' ἀριθμῶν, ἄς διδαχθῶμεν, οὐχὶ οἱ ἐκλογεῖς, οἵτινες καλῶς ἐπίσταται ταῦτα, ἀλλ' ἐκεῖνοι οἵτινες συμφέρον ἔχουσι νὰ σιωπῶσιν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἢ κατὰ πάσαν νέαν δημοπρασίαν αὐξήσις τοῦ φόρου ἐπήρχετο κατὰ ὀλιγίστας μόνον χιλιάδας δραχμῶν. Ἡ αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῆς καταναλώσεως τότε δὲν ἐλειτούργει τάχα; Ἡ κατανάλωσις καὶ ὁ πληθυσμὸς εἶνε μόνον φαινεται διὰ λογαριασμοὺς τῆς παρούσης δημοτικῆς ἀρχῆς, ἣτις ἀνευ πολλῶν λόγων εἰς τοὺς ἀνωτέρω πίνακας ἔχει νὰ ἀντιτάξῃ τοὺς κατωτέρω.

Τὸ 1879 εἰσεπράχθησαν ἐκ τοῦ φόρου τούτου ὑπὸ τῆς πρῆν δημοτικῆς ἀρχῆς δρ. 406,100.

Τὸ 1881 ὑπὸ τῆς νῦν δημοτικῆς ἀρχῆς εἰσεπράχθησαν δραχμαὶ 671,600.

Τὸ 1881 εἰσεπράχθησαν δρ. 850,000 καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐξεμισθώθη ὁ φόρος αὗτος ἀντὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου καὶ ἐπέκεινα.

Πόσον εἶνε ὠχρὰ καὶ πόσον πρέπει νὰ ἦνε βιωῆ ἡ κατὰ χιλιάς ἢ δεκαχιλιάς δραχμὰς ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη αὐξήσις ἀπέναντι τῆς κατ' ἔτος αὐξήσεως κατὰ διακοσίας καὶ διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας δραχμῶν!

Καὶ μόνον δυνάμει τοῦ ἀνωτέρω τίτλου ἡ νῦν δημοτικὴ ἀρχὴ θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ἀποδοθῆ εἰς νέον ἐκλογικὸν ἄγωνα καὶ νὰ ἐπιζητήσῃ τὰς ψήφους τῶν συμπολιτῶν καὶ μόνον οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι τοιχοκολλούμενοι δι' ἐρυθρῶν γραμμάτων πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Δημαρχείου εἶνε ἱκανοὶ νὰ τρέπωσιν εἰς ἐπινοεῖστον φυγὴν ἐκεῖνους, οἵτινες γνωρίζοντες αὐτοὺς προσπαθοῦσι νὰ εἰσπληθῶσιν διὰ τῶν παραθύρων, ἅτινα θὰ μεταμέλωνται βεβαίως διότι ἔστησαν τόσον ὑψηλά.

Ἦπάρεται καὶ τρίτον καὶ τέταρτον καὶ σειρὰ ὅλη σχετικῶν ἀρθρῶν.

Φιλόδημος.

Ἄμεσως εἶδος τριγμοῦ ἠκούσθη. — Ἐκλείσθη, ἐψιθύρισεν ὁ βαρόνος.

Θεῖς τὸν πῖλόν του, κρατῶν τὸ ἐπανωφόριον διὰ τῶν βραχιόνων, ἔλαβε τὴν ράβδον του, καὶ ἐξῆλθε μὴ λησμονήσας νὰ κλεισθῆ τὴν θύραν τοῦ δωματίου καὶ νὰ λάθῃ τὴν κλειθρὰ μεθ' ἑαυτοῦ.

Ὁ κ. βαρόνος Δεσιμαῖζ εἰς οὐδενὸς ἐπίστευε τὴν τιμιότητα, ἐγίνωσκε δὲ ὅτι ἐν γένει οἱ ὑπέρηται εἰσὶ περιέργοι καὶ φλύαροι. Ἐπειτα δὲ ἀνῆκεν εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων, οἵτινες φρονοῦσιν ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ κανεὶς νὰ λαμβάνῃ πολλὰ προφυλακτικὰ μέτρα.

Ὁ ἠνίοχος μόνις συνεκράτει ἐν τῇ θέσει τὸν ἀγγλικὸν ἵππον ἀναμένων τὸν κύριόν του ἐπὶ τῆς ἕδρας του. Ὁ ὑπέρητης Ἴστατο ὄρθος, ἀκίνητος, παραφυλλάτων πλησίον τῆς ἀνοιχθείσης, κινκιδιωτῆς θύρας.

Τοῦ βαρόνου ριφθέντος ἐντὸς τοῦ ὀχήματος, μετὰ μίαν στιγμὴν, τὸ ὄχημα ἐγένετο ἀφαντον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὑπὸ νέφους κονιορτοῦ.

Ὁ βαρόνος δὲν ἐμείνεν ἐν Παρίσις ἢ τὸν ἀναγκαῖον χρόνον ὅπως ἐπισκεφθῆ ἕνα τῶν φίλων του, τὸν μαρκήσιον Δεπρέλ, νεωστὶ νυμφευθέντα. Ὁ Λέων εἶχεν ἀποφασίσει, θέλων νὰ μεταβάλλῃ διαγωγὴν, νὰ μὴ φοιτᾷ μῆτε νὰ ἐπισκέπτεται οὐδένα τῶν ἀρχαίων φίλων του, ἀλλ' ἐξῆρει τὸν μαρκήσιον Δεπρέλ, μεθ' οὗ ἐζήτηε νὰ τηρήσῃ στενοτέρας φιλικὰς σχέσεις ἐξ ὑπολογισμοῦ, διότι παρὰ τῷ βαρόνῳ

Δεσιμαῖζ τὰ πάντα ἦσαν ὑπολογισμός. Ὁ μαρκήσιος εἶχε μεγάλην περιουσίαν, τριπλασιασθεῖσαν ἤδη διὰ τῆς προικὸς τῆς συζύγου του. Ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, πνευματώδης, διακεκριμένος, περιζήτητος, ἦτο δεκτὸς μετὰ προθυμίας εἰς ὅλας τὰς οἰκίας, εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας. Λειπὸν ὁ βαρόνος ἐθαίετο, τῆς στιγμῆς ἐπιστάσις, ἐπὶ τῆς φιλίας τοῦ μαρκήσιου ὅπως τοῦ ἀνοιξῆ τὰς θύρας τῶν αἰθουσῶν, εἰσαγάγῃ αὐτὸν εἰς ὑψηλὸν κόσμον, ὅπου ἦτο ἄγνωστος καὶ ὅστις ἐμελλε νὰ ἦνε, ὡς εἶχεν ἀποφασίσει, τὸ θέατρον τῶν κατορθωμάτων αὐτοῦ. Εἰς Χάβρην ἐφθασεν εἰς προχωρημένον ὄραν τῆς νυκτός, καὶ ἀντὶ νὰ μεταβῆ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Φρασκάτε, ὅπου ἦτο γνωστὸς, προετίμησε νὰ μεταβῆ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν ταξιδιωτῶν, λέγων ὅτι εἶνε υἱὸς ἐμπόρου ἐκ Παρισίων ἐρχόμενος εἰς Χάβρην ὅπως διαπραγματευθῆ σπουδαίας ἀγορὰς προϊόντων τοῦ νοτίου κόσμου. Ἄν καὶ ἦτο πολὺ τεταραγμένος, ἐκοιμήθη ὅμως μέχρι τῆς ὀγδόης πρωΐνης ὥρας, μόνον δὲ ὁ κρότος τῶν φορητῶν ἀμαξῶν, διερχομένων διὰ τῆς ὁδοῦ, ἐξύπνυσεν αὐτόν. Ἐν τῷ δωματίῳ του ὑπῆρχεν ἥλιος.

— Διάβολε, διάβολε, εἶπε καθ' ἑαυτόν παρατηρῶν τὸ ὡρολόγιόν του τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε τὴν ὀγδόην καὶ λεπτά τινα, πολὺ ἐκοιμήθηκα, ἀλλὰ ἤμην καὶ πολὺ κουρασμένος.

Ἐστράφη, περιεστράφη ἐντὸς τῆς κλίνης, ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, ἐχασμήθη, ἐτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τελευταῖον ἐπήδησε κάτω ἀπὸ τῆς κλίνης.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΚΑΛΑΜΩΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Καλάμα, 25 Μαΐου

Τὰ δημοτικά μας είναι άνω κάτω τὸ σκυλί δὲ γνωρίζει τὸν ἀρέντη του' θὰ ἔχωμεν ὑψηλοὺς δημάρχους 12. Παρέδρους δὲ καὶ δημοτικούς συμβούλους δὲν εἰξέυρω πόσους.

Πολλὰ συμβαίνουν καὶ διαδίδονται, εἰς ὧν σὰς ἀναγράφω τὰ σπουδαιότερα. Ὁ Περωτής, ἀφοῦ ἐγέλασε κατ' ἐπανάληψιν τοὺς Λύδαν, Ψάλτην, Θ. Λυκουρέζον, Νικολόπουλον, ἀφοῦ ἀπετάθη—εἶχε τὴν πεποιθήσιν ὅτι δὲν δέχονται—πρὸς τοὺς Ἑρέσιον καὶ Πανταζόπουλον, ἀφοῦ τέλος ἀπέδειξεν ὅτι... ἔχει πολιτικὸν κοράλλι, ἀνέδειξε τέλος καὶ ὑποψήφιόν του—ἀν τὸν εὔρητε ἐκτός τῶν Καλαμῶν Καλάμοι!—ἀνέδειξε τὸν Δ. Σταματελάκην.

Μετὰ τὸν Περωτὴν ὁ Τζάνης. Ἀφοῦ ἐπέισθη ὅτι ὁ Σπ. Ἑρέσιος δὲν βάζει κάλπην, διακηρύσσει ὅτι, ἀν δεχθῆ ὁ Ἑρέσιος, αὐτὸς παραιτεῖται ὑπὲρ αὐτοῦ.

Μεταξὺ ἀμφοτέρων τούτων δεινὴ ἦναψεν ἕως τοῦ μέν Τζάνε ἀξιοῦντος τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Περωτοῦ, αὐτοῦ δὲ ἀρνούμενου ταύτην.

Ἔτερον. Ὁ Τζάνης, ὡς διαδίδεται, παραιτεῖται ὑπὲρ τοῦ Μπούτση, λαμβάνων ἰδικήν του τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὸ εἰσπρακτεῖριον. Εἶθε!

Ὁ κ. Δήμαρχός μας δὲ στέκει καλὰ ἰς τὰ πόδια του' ἔχει χάσει τὰ νερά του. Βλέπων ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ἐσχηματίζετο ὑπὲρ τοῦ Μπούτση, ὅστις παρὰ τὴν ἄγορᾶ ἰδικὰ ἀπολαύει πλείστων συμπαισιῶν, ἐριψεν ὡς μῆλον τῆς ἐριδος τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ γυναικαδέλφου του Σπυρ. Ἑρεσιῶ. Τὸ τερεῖπι του ὅμως τοῦτο ἔκαμε γράσσο, διότι καὶ ὁ κόσμος ἐνόησε τὸ τέχνασμα καὶ ὁ Ἑρέσιος, ὡς τίμιος ἄνθρωπος, τοῦ ἔκοψε τὸ βῆμα με μίαν ὀριστικὴν ἀρνήσιν.

Ἄλλη διάδοσις, σπουδαιότατη αὕτη, καὶ δι' αὐτὸ ὑπὸ

Ἐνεδύθη, προσεκάλεσε τὸν ὑπρέτην, διέταξε νὰ τῷ φέρωσιν καφὴν με γάλα, ἐγευματίσειεν ὀρθὸς ἐμπροσθεν τοῦ παραθυροφύλλου, παρατηρῶν ἐν τῇ ὁδῷ, ἔπειτα ἔλαβε τὴν ράβδον του καὶ ἐξῆλθε.

Μετέθη πάραυτα εἰς τὴν προκουμαίαν, ὅπου τὰ πάντα ἦσαν εἰς κίνησιν, ὡς καὶ τὰ κατ' εὐθυγραμμίαν παρατεταγμένα πλοῖα. Ἐξεφορτοῦντο μεγάλα κιβώτια, μεγάλα δέματα βάρβακος, ζαχαροκάλαμοι, ξύλα τῶν νήσων, κασσίτερος, χαλκὸς κτλ. Αἱ ἄμαξαι μετέφερον ταῦτα ποιοῦσαι ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου μέγαν κρότον.

Ἐν τῷ μέτῳ τῆς κινήσεως ταύτης τοῦ πλήθους τῶν ἐργαζομένων ἀνθρώπων, τοῦ θορύβου, τὰ ὅποια ἐδείκνυον τὴν ζωηρότητα καὶ τὸν πλοῦτον τῆς ἰσχυρᾶς ναυτικῆς πόλεως, ὁ βαρόνος ἐζήτηε ἀνθρώπον τινα, κατὰ προτίμησιν ναύτην, μεθ' οὗ νὰ δυνήθῃ νὰ συνάψῃ συνδιάλεξιν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν παρητήρησε γηραιὸν ναύτην, ὅστις ἐμάσσει μελαγχολικὸς τὸν καπνὸν του, καθήμενος ἐπάνω σὲ σχοινία, φαινόμενος ὅτι ἐπετῆρει τὴν ἐργασίαν τοῦ καθαρίσματος πλοίου τριῦστίου.

— Τί ὄραϊον, τί κομφὸν αὐτὸ τὸ πλοῖον, κύριε; εἶπεν ὁ βαρόνος ἐπερωτῶν τὸν ναύτην.

Ὁυτος παρατηρήσας τὸν ἐρωτῶντα αὐτὸν ἄγνωστον ἐμειδίασε.

— Ναί, δὲν εἶναι ἀσχημο, ἀπῆντησε περιστρέφων δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ἐν τῷ στόματι τὸν καπνὸν, εἰν' ἐλαφρῷ, ὅσα

πᾶσαν ἐπιφύλαξιν μεταδιδόμενη, εἰναι ὅτι κάπκος ἅγιος εὐκλεῆς ἔλαβε 5—6 χιλιάδες δραχμῶν καὶ ἀντ' αὐτῶν ὑπεσχέθη τὴν ὑποστήριξιν του τῷ Πέτρῳ καὶ κατ' ἄλλα ἀκόμη... Ἐγὼ ὅμως, νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν πιστεύω τίποτε ἀπ' αὐτὰ.

Ἀγύρευτος

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Λονδίνον, 15 Ἰουνίου. Ἡ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων ἀπεδέξατο ὀριστικῶς τὸ νομοσχέδιον, δι' οὗ χορηγοῦνται συντάξεις τῷ ναυάρχῳ Σέυμουρ καὶ τῷ στρατηγῷ Οὐολσελεύ.

Βερολίκον, 15 Ἰουνίου. Ὁ κ. Μπραΐτ, ἐν τινι λόγῳ αὐτοῦ ἐξέφρασε τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας κατασκευὴ δευτέρας διώρυγος εἰς Σουεζ θὰ ἐπέφερον ἔντασιν εἰς τὰς μετὰ τῆς Γαλλίας σχέσεις τῆς Ἀγγλίας. Προσέθετο δὲ ὅτι εἶναι εὐκόλῳ νὰ κανονισθῇ φιλικῶς τὸ ζήτημα, ἀρκεῖ μόνον τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος νὰ πηρήσῃ τὴν ψυχραιμίαν αὐτοῦ.

Παρίσιος, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 425. Γαλλικὴ ράντα (rente) 108,30. Τουρκικὸν δάνειον 11,25. Ἡνωποικημένον αἰγυπτιακὸν 368,..... Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνο 25.30.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ περίπολος τοῦ Σ1' τμήματος συνήντησε τὴν 2 1)2 ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον παρὰ τὸ Μεταξουργεῖον χωρικὸν τινα προερχόμενον ἐκ Χαλκίδος Ἰωάν. Σταματιῶ φέροντα ἐπὶ τῶν χειρῶν του μικρὰν αἶγα. Ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τῆς περιπόλου ἀπήντησεν ὅτι τὴν εὔρεν ὠδηγηθῆ εἰς τὸ τμήμα ἐνθα ἀπεδείχθη ὅτι αὐτὸς ἐκλεψε δύο ἀμνάδας ἀνγκούσας εἰς τινα πολίτην κατοικοῦντα εἰς Κασίδα.

φείδι φεύγει με καλὸ ἀνεμο! ἀλλὰ ἄμα ἔλθῃ μπόρα, πάνε νὰ ἰδῆς! περδᾶ, χοροῦε, δὲν στέκει πλέον. Διὰ τὰ κοντὰ μέρη ναί, διὰ μακρὸν δρόμο ὄχι.

- Εἰς ποῖον ἀνήκει τὸ πλοῖον τοῦτο;
- Εἰς τὸν κ. Δεπρὲξ.
- Ἄ! εἰς τὸν κ. Δεπρὲξ τὸν ἐφοπιστήν τοῦ «Ἀτρομήτου»;
- Ναί, ὁ «Ἀτρομήτος» ἦτον ἰδικὸς του. Εἶσθε ἀπὸ τὴν Χάδερν, κύριε;
- Ὅχι, εἶμαι ἀπὸ τὸ Παρίσι.
- Καὶ τί λέγουν σ' τὸ Παρίσι γιὰ τὸν «Ἀτρομήτον»;
- Τὸ ὄνομά του ἀκούεται παντοῦ εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν, γενναίε μου, εἰς ὅλον τὸν κόσμον.
- Ἄ!
- Ἡ διήγησις τοῦ ναυαγίου τοῦ «Ἀτρομήτου», ὅπως ἐγένετο ὑπὸ τῶν δύο γενναίων ναυτῶν τοῦ πληρώματος, διαφυγόντων τὸν θάνατον, κατεχωρήθη ἤδη εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας.
- Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ ναύτης, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφάνησαν ἐξαπτόμενοι. Ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας λοιπὸν ἐμάθετε τὴν καταστροφὴν τοῦ δυστυχῆ «Ἀτρομήτου»;
- Μάλιστα.

— Ἐγὼ, κύριε, δὲν ἤξεύρω ν' ἀναγνώσω, ὑπέλαβον ὁ ναύτης ὕψων τὴν κεφαλὴν, καὶ ὅμως ξεῦρω καλλίτερα τί ἐγευγε μέσα σ' τὸν «Ἀτρομήτον» πρὶν νάλθη καταστροφῇ.

— Χθὲς περὶ τὴν 3ην ὥραν μ. μ. ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν Ἡρώων (Ψυρῆ) τρεῖς πολῖται ἐπετέθησαν καθ' ἑνὸς ἄλλου ἔνεκα κομματικῶν λόγων, τὸν ἐκακοποίησαν εἰς διάφορα τοῦ σώματος του μέρη καὶ τοῦ ἀφῆρσαν τὸ πιστόλιόν του οὗτοι ὀνομαζόμενοι Ἰω. Βάθης καὶ Χρῆστος Καραμπίνης συναλήφθησαν μετ' ὀλίγον ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ Ὑπαστηνόμου τοῦ Γ' τμήματος καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

— Χθὲς περὶ τὴν 3ην ὥραν μ. μ. δύο Λάκωνες ἐρίσαντες πρὸς ἕνα ὀρολογιοποιὸν περὶ μιᾶς δραχμῆς ἔνεκα ὀρολογίου τινος συνεπλάκησαν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐκτυπήθησαν ἀμοιβαίως.

— Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐν τῷ ἑλλήν. θεάτρῳ «Ἀπόλλωνος» καὶ ἐν μέσῳ πολλῆς πληθῆος ἄνθρωπος τις ζήτησας καὶ λαβὼν τὰ διαπτρα κυρίου τινος δικαστικῶν ἵνα ἴδῃ εἰς τὴν σκηνήν, ἐγένετο μετ' αὐτῶν ἄφρατος. Ὁ ὑπαστηνόμος τοῦ ἄ. τμήματος λαβὼν τὰ χαρακτηριστικὰ ἐπελήφθη τὰ κατ' αὐτόν.

— Μετηνέγηθησαν ἐκ τῆς ἀστυνομίας εἰς τὸ ἐν Δαφνίῳ παρασκευασθὲν προχειρῶς Φρενοκομεῖον οἱ πάσχοντες διανοητικῶς.

— Χθὲς περὶ τὴν μεσημβρίαν δύο ἀγνώστοι ὁμοῦ καὶ εἰς τρίτος ἀπωτέρω ἰστάμενοι, περιτριγυρίζαντες γέροντά τινα χωρικὸν ἐκ Πέτρας τῆς Λεθαδείας καὶ πιέζοντες αὐτόν ὅτι ἔχσαν χρήματα καὶ ὅτι αὐτὸς δῆθεν ἐπῆρεν αὐτὰ, ἔθεσαν τὰς χεῖρας τῶν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἵνα εὔρωσι τὰ ἰδικὰ των, ἐκεῖ δὲ εὔροντες τὰ χρήματα τοῦ γέροντος συνιστάμενα εἰς ἐν ἐκατόφρακτον καὶ ἐν πεντάφρακτον, ἀφῆρσαν αὐτὰ καὶ ἀπῆρχοντο ἐκεῖθεν. Ὁ ὑπαστηνόμος τοῦ ἄ. τμήματος ἐπελήφθη τῆς υποθέσεως.

— Κατεσχέθησαν χθὲς ἐν Νέῳ Φαλήρῳ ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ ἀγροτικού τμήματος δύο μικρὰ ἀνάγλυφα, ἐν ἑλληνικὸν ἀρχαῖον καλῆς ἐποχῆς καὶ τέχνης ἐν πεντελικῷ λίθῳ, καὶ ἐν ρωμαϊκῶν μετ' ἐπιγραφῆς περιστῶν τὸν Μάρκον Αὐρηλίον, καὶ μετηνέγηθησαν εἰς τὴν Διεύθυνσιν.

— Καταλαμβάνω, σὰς διηγῆθησαν, τὰς περιπετειὰς τοῦ ναυαγίου.

— Δὲν μοὶ διηγῆθησαν τίποτε, ὑπέλαβεν ὁ ναύτης κινῶν θλιβερώς τὴν κεφαλὴν τὸ εἶδα, μετὰ τὰ μάτια μου, ἦμουν ἐγὼ ἐκεῖ.

— Τί, ἀνέκραξεν ὁ βαρόνος φορικῶν, εἶσθε...

— Εἶμαι ὁ Γενδρῶν, ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ναύτας, τοῦ ὁποίου οἱ ἄγγλοι πῆραν ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

— Ἄ! γενναίε μου, δός μου τὸ χεῖρ σου.

— Πολλὴν τιμὴν μοῦ κάμετε κύριε.

— Τιμὴν! ἀλλ' ἐγὼ γενναίε μου, ἐγὼ θεωρῶ τιμὴν μοῦ νὰ σπῆξω τὸ χεῖρ σου.

— Βλέπετε ὅλ' αὐτὰ τὰ πλοῖα, εἶπε κανένας ἀπὸ τότε δὲν μπορούσε νὰ τὰ βάλῃ μετὰ τὸν «Ἀτρομήτον». Ἦτο τὸ καλλίτερον ἰστιοπόρον τοῦ λιμένος τῆς Χάδερν. Ὅταν ἐπιστρέψαμεν ὑστερὰ ἀπὸ πολλῶν μανῶν ἀπουσίαν καὶ μπέναμε μετὰ τὸν λιμένα σημαιστόλιστοι σάνα εἶχαμε γιορτῆ, ὀλόκληρος ἡ πόλις ἔτρεχε νὰ μᾶς χαιρετίσῃ καὶ νὰ μᾶς εὐχθῆ τὸ καλῶς ὄρισες. Ἐρώναζαν, νὰ ὁ «Ἀτρομήτος». Τὰ μανδῆλια κουνιόνταν ε' τὸν ἀέρα, κτυποῦσαν τὰ γέγρια, εὔγε, εὔγε! Ζήτη ὁ «Ἀτρομήτος»! Ζήτη τὸ πλήρωμα! Ἄ! τὸν ἀγαποῦσαν τὸν «Ἀτρομήτον», ἦτο περίφημο πλοῖο. Σήμερον αὐτὸ τὸ πλοῖο, ξεκοιλιασμένο, ἀνοιγμένο, σακκιμένο, σαπίζει εἰς τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐκεῖ, ὅπου πρῶτα τραγωδοῦσαν εὐθυμοὶ οἱ ναῦται, τώρα οἱ μαῦροι καρκῖνοι

— Ἐν Πειραιεὶ ὁ Θ. Μπορίνης ἐνθ' ἐκοιμάτο ἐν τῷ πλοίῳ τοῦ Δ. Κοταρᾶ τῷ ἀφῆρθησαν δρ. 200 εἰς χαρτονομίσματα. Ὁ ὑπαστηνόμος ἐπελήφθη ἀνακρίσειν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ κλέπτου.

ΕΛΛΗΝ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ
ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΟΣ

Δευτέρα ὥραν 7 π. μ. Διὰ Καλαμάτιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' εὐθείαν δι' Αἴγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κολυμένην, Κατάκολον, Μίραρον, Πύλον, Κορώνην, Καλάμας, Γύθειον, Λεωνίδιον Σπέτσας, Ὑδραν καὶ Πειραιᾶ.
 Δευτέρα » 6 π. μ. Αἶ' Αἴγιον, Λουτρὰ Μεθάνων Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Νάυπλιον.
 Τρίτη » 7 π. μ. Ἀζύριον, Αἰγίριον, Χαλκίδα, Λίμνη Λουτρὰ Λιδόψου, Ἄταλάντην, Στυλίδαν, Γρατούς, Λιμύρον καὶ Βώλον.
 Τετάρτη » 6 π. μ. Δι' Αἴγιον, Λουτρὰ Μεθάνων Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον καὶ Νάυπλιον.
 Παρασκευὴ » 6 π. μ. Ὑδραν, Σπέτσας, Αεωνίλιον, Γύθειον, Καλάμας, Κορώνην, Πύλον, Μέραρον, Ἄγ. Κυριακὴν Κατάκολον, Ζάκυνθον, Κολυμένην, Πάτρας, Αἴγιον, Κορίνθον, Καλαμάτιον καὶ Πειραιᾶ.
 Παρασκευὴ » 6 π. μ. Διὰ Ἀσύριον, Αἰγίριον, Χαλκίδα, Λουτρὰ Λιδόψου, Στυλίδαν καὶ Βώλον.
 Σάββατον » 6 π. μ. Δι' Αἴγιον, Λουτρὰ Μεθάνων Πόρον, Ὑδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Νάυπλιον.

κάνουν φωλιά ἐκεῖ μέσα. Καῦμίνε «Ἀτρόμητε»! Ὁ πλοίαρχος, ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ λογιστὴς νεκροί! καὶ οἱ σύντροφοί μου νεκροί, ὅλοι νεκροί, ὅλοι ὅλοι! Εἶμεθα τριάντα ἄνδρες ἀπὸ τὸ πλήρωμα, γυρίσαμε δύο, μόνον δύο, ὁ σύντροφός μου Βωδρῦ καὶ ἐγὼ, ὁ Πρόσπερ Γενδρῶν. Ἰδοὺ ὅτι μένει ἀπὸ τὸν «Ἀτρομήτον» καὶ τὸ πλήρωμά του. Μία ἐνθύμησις, τίποτε ἄλλο, τίποτε!

Ὁ γενναῖος ἀνὴρ ἦν ζωηρῶς συγκεκινημένος. Ἀπέμαζε δύο μεγάλα δάκρυα διὰ τῆς ἀφρας τοῦ χιτωνῆος του.

— Τοῦτο εἶναι θλιβερόν, πολὺ θλιβερόν, ἐπιθύρσειεν ὁ βαρόνος.

— Θλιβερόν, λέγετε, πέτε καλλίτερα τρομερόν. Ἄλλο εἶναι νὰ τὸ λέγῃ κανεὶς καὶ ἄλλο νὰ τὸ δῆ.

— Εἶμαι εὐτυχῆς διότι σὰς ἀπῆντησα κατὰ τοῦτο ἡ τύχη με ὑπερέτησε κατ' εὐχὴν. Ἦλλον εἰς Χάδερν δι' ὑποθέσει, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀνεχώρουν χωρὶς νὰ σὰς ἐβλεπον, ἢ σὰς ἡ τὸν σύντροφόν σας Βωδρῦ.

— Ἄ! καὶ διατί;

— Διὰ νὰ σὰς ζητήσω μίαν πληροφορίαν καὶ τὴν ὁποίαν θὰ μπορούσατε πιστεῶν νὰ μοῦ δώσετε.

— Γιὰ μίαν πληροφορίαν δὲν τὴν ἀρεῖται κανεὶς, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Μήπως εἶσθε ἠναγκασμένος νὰ μείνητε ἐδῶ;

(ἀκολουθεῖ)

ΔΙΝΟΡΑ

Ἐπὶ τὸν ἕπειτα ὥραϊα κορίτσια εἰς τὸ Παρίσι, καὶ ἡ μικρὰ βαρονίς Νιεδμαν, δικαίως πάντη, κατεῖχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν πρίγγιπα. Ἄλλ' ἡ συνάντησις τῆς Δινόρας πρὸ τοῦ καταστήματος τοῦ δόκτορος Σιέρη ἐξήναπτεν αὐτὴν ἀποτόμως πάσας τὰς φλόγας τοῦ πόθου ἐν τῷ Ρεσέ. Αὐτὴ ἡ μικροῦλα τοῦ Φερῶ ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε φανῆ τόσῳ διαλεχτή. Ἀπὸ τοῦ διάβολο εἶχε πάρει ἐκείναις ταῖς ματριάς; Ἀποκαμωμένη, μὲ καταβεβλημένα χαρακτηριστικά, νοστιμωτάτη μὲ τὴ θαμβή ὠχρότητα τῆς καὶ τὴν ἀγρίαν ἔκφρασι τῶν ὀμμάτων τῆς, ἐξήγειρε παρὰ τῷ πρίγγιπι φλογερώτερως ἐπιθυμίας. Βίσελθὼν εἰς τὴν ἀμαξάν του, ἤρξατο πάραυτα μεμφομένως ἑαυτοῦ, οὐχὶ ὡς ἐγώιστοῦ τινος, ἢ ὡς ἔλλειψιν γενναιοφροσύνης πάσχοντος, ἀλλ' ὡς σωστοῦ καὶ καθαροῦ ἀνοήτου, διότι δὲν συνεδέθη μετὰ τῆς Δινόρας θερμότερον, δηλαδὴ δὲν τῇ ὑπεσχέθη μίαν προστασίαν, οἶαν-δήποτε.

— Εἶνε κανεὶς κακομοῖρος! ἐσκέπτετο. Καὶ ἐν τούτοις πάει μὴ εὐκαιρία!

Ἐκ τῆς ἀπέλπιδος ταύτης ἰκεσίας τῆς πτωχῆς κόρης, ἐκ τῆς ἀληθοῦς ὀδύνης, τῆς κραυγαζούσης πρὸς αὐτὸν, μὴ ἀκουσθείσης ἐν ἀρχῇ, καὶ ὅπως τυχαίως ἀνακινήσει, δὲν ἐξῆγεν ἢ τὸ ἐξῆς συμπέρασμα: Ἄ Ὑπὴρξα πολὺ εὐθῆς. Ἡ μικρὰ εἶνε ἀρκετὰ νόστιμη διὰ τὸ διασκεδάσω, νὰ παραχθῶ λιγάκι γιὰ κείνη. Ὅσῳ περισσότερον εἰς Σαντεναί μπόρει νὰ ἀναμιχθῆ σὲ τέτοια πράγματα, χωρὶς νὰ διακινδυνεύσῃ τίποτε!

Ὁ Ρενέ, κατὰ τὰ λοιπὰ, ἐσκέπτετο νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ λάθος του. Δὲν ἐμελλεν ἢ νὰ παρουσιασθῆ ὡς σωτὴρ παρὰ τῆ δεσποινίδι Φερῶ. Καὶ μετ' ὅλα ταῦτα, ὅταν θὰ ἐλάμβανε τὸν κόπον νὰ μεσιτεύσῃ πλησίον δικαστοῦ τινος πρὸς χάριν τοῦ καταδικασθέντος, ἡ Δινόρα ἤξιζε βέβαια τὸν κόπον.

Νὰ στείλῃ τὸ ἐπισκεπτήριόν του εἰς ἕνα πρόεδρον τοῦ ἐφετείου δὲν εἶναι ἐπὶ τέλους μεγάλη θυσία. Ὅτ' ἐπεσκέπτετο τοὺς δικαστὰς, καθὼς ἤθελεν ἐκείνη, θὰ τοὺς ἐπεσκέπτετο διὰ νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ξαναεπισκεφθῆ ἐκείνην!

Καὶ μεταβάλλων ἦθος, πέφτων ἔς τὸ νερὸ, καθὼς ἔλεγεν, ἐκλέγων τὴν τακτικὴν του, ὁ πρίγγιψ Ρενέ κατέφθανε μειδιών εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Εὐγενίου Φερῶ, τείνων πρὸς τὴν Δινόραν τὴν ἀνοικτὴν καὶ ὅπως ἀφωσιωμένην χεῖρα τῆς φιλίας. Ἄ! πῶς τὴν ἔδραξεν ἐκείνην τὴν χεῖρα, καὶ πῶς, ἐπαναβλέπουσα τὸν πρίγγιπα, ἐπίστευσεν ὅτι ἐπροστατεύθη καὶ ἐσώθη! Δὲν ἦτο πλέον μόνη, εἶχε στήριγμα, ἐκείνο τὸ ὅποιον ἐπεθύμει ἐν τῇ περιπλοκῇ ταύτῃ μετὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ νόμου, ἀφ' ὧν ἐζήτει νὰ ἀποσπάσῃ τὸν πατέρα τῆς. Τῇ ἐφαινετο ὅτι ὁ Φερῶ δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ φοβηθῆ τώρα ὅτε ὁ κύριος Σαντεναί ὑπέσχετο νὰ ἀνασκοληθῆ περὶ αὐτοῦ.

— Λοιπὸν θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ κατορθώσωμεν νὰ ἀθωωθῆ; ἀλήθεια; ἔλεγε βαθύτατα εἰς τὸν πρίγγιπα ἀτενίζουσα.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι!

Ἐκράτει ἐντὸς τῆς λεπτῆς νευρώδους χειρὸς του τὴν καιούσαν ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ χεῖρα τῆς Δινόρας, καὶ ἐμειδία, ὅπερ εἶχε προξενήσει εἰς τὴν νέαν φρικιάσει ἀλλοκότου στοργῆς. Τῇ ἐφαινετο ὅτι ὁ ὠχρὸς οὗτος νεανίας τὴν ἐπεκάλυπτε δι'

εἶδους πατρικῆς προστασίας, καὶ ἐκείνη, ἥτις ἦτο ἡ προστάτης οἰοεὶ τοῦ γέροντος Φερῶ, ἀπηύλαυε γυναικείας ἡδονῆς, συναίσθανομένη ὅτι καὶ αὐτὴ, μὲ τὴ σειρά τῆς, ἐπροστατεύετο, ὑποδουλωμένη ὅλη, ὑπὸ τοῦ πρίγγιπος.

Ἐσπευσε νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν κατάδικον τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ κυρίου Δὲ Σαντεναί. Ἦτον ἡ ἐλπίς ἐκείνη, ὡς ὁ ἥλιος εἰς τὸν δυστυχῆ ἐκείνον, ὅστις ἐξῆ ἐκεῖ κάτω ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τοῦ δεσμοτηρίου, ὑπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους ὀσμάς κλιβάνου, πλυσταρείου καὶ ξενοδοχείου, κεκλεισμένος ἐν τῷ κελίῳ του, μόλις ἐξερχόμενος τῆς γωνίας τῆς φυλακῆς του διὰ νὰ σύρῃ ἀσθενὲς βῆμα ἐντὸς τῶν περιπατητηρίων, ἔνθα, ἀντὶ παντὸς ὀρίζοντος, εἶχε τὸ χαλίκωμα τῶν ἐρυθρῶν τοίχων, καὶ τμημάτιόν τι οὐρανοῦ γεωμετρικῶς κεκομμένου ὑπεράνω τῆς τεφαλῆς του.

Ἀπὸ τὸ περιπατητήριον, ἔνθα ἡ ἐντύπωσις τῆς καθείρξεως ἦτο ἀγριωτέρα, ὁ πτωχὸς ἄνθρωπος μᾶλλον προύτιμα τὸν στενὸν ἐκείνον χώρον τοῦ κελίου του, μὲ τοὺς γυμνοὺς τοίχους, κατὰ τὸ ἥμισυ κεχρωματισμένους ὑπὸ μαυροκιτρίνης ὄχρας, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν σανίδων κυλιόμενον στρώμα, τὸ χαμηλὸν τραπέζι, τὸ ξύλινον σακμνί, τὸ ποτήρι καὶ τὴν σιδηρᾶν γασθράν, τὸ ἀργιλλώδες ἀγγεῖον, τὸ ξύλινον κοχλιάριον, τὴν στρατιωτικὴν αὐτὴν κατάστασιν ἐζητημένης γυμνότητος, ὅπου ἠδύνατο τοῦλάχιστον νὰ σκέπτεται, ἐνῶ ἐδέχετο τὸ φῶς ἀπὸ ὑψηλὰ δι' ἐνὸς φεγγίτου, ὑψομένου καὶ χαμηλομένου κατὰ βούλησιν.

Ἡσφυκτία ἐντὸς τῆς σήραγγος ἐκείνης, ἐν ἣ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ φρουροῦ τὸν παρεμόνευε ἀπὸ μίαν τρυπούλαν σχεδὸν ἀπαράτητος, ὅπου τοῦ ἐριπτοῦ τὴν τροφήν του ἀπὸ ἐν θυρίδιον, ὡς νὰ ἦτο σκύλος, καὶ ὅπου μόλις ἠδύνατο διὰ τῆς ἡμιανοιγμένης θύρας, προσκολλῶν ἐπὶ τοῦ μισανοίγματος τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς εἰρκτῆς, ἀκτινοβολοῦντα, ἐν μέσῳ τῆς ζοφερᾶς ἐκείνης ἀτμοσφαιράς, ὑπὸ τὸ χρυσοῦν τοῦ φελόνιον τὸν ἱερέα, τελοῦντα τὴν λειτουργίαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στρογγύλου παρεκκλησίου, οἰοεὶ χοινοκίδος τοῦ ὀδυνηροῦ αὐτοῦ τροχοῦ, οὐτινος ἀκτίνες εἶναι ἕκαστον διαχώρισμα τῆς φυλακῆς. Ἐπνίγετο ἐκεῖ, ἀλλ' ἐκεῖ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἐκεῖνος. Ἐγραφεν, ἔγραφεν ἀδιακόπως, ἐμελάνου τὸ χαρτί, εἰς τὸ ὅποιον διηγείτο τὴν ζωὴν του ὀλόκληρον, ἐργατικὴν καὶ περιορισμένην, εἰς τοὺς μέλλοντας κριτὰς του. Ὁσαύτως ἀνεγίνωσκεν, ἐζήτει βιβλία ἀπὸ τὸν βιβλιοφύλακα, καὶ μίαν ἡμέραν, κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν τοῦ ἔφεραν ἐν ἀπὸ τὰ ἰδικὰ του μυθιστορήματα, τὴν *Αἰμοστάζουσαν καρδίαν* καὶ ἐχάρη σχεδὸν δι' αὐτό. Ἡ εἰρκτὴ τοῦ ἐφάνη ὀλιγώτερον σκοτεινὴ τὸν ἐγνώριζον ἐκεῖ. Ἡ φήμῃ του μετρία, ἀλλὰ βεβαία, ἤρχετο νὰ τὸν παρηγορήσῃ, νὰ τὸν ζητήσῃ ἕως ἐκεῖ. Τότε ἐζήτησε καὶ ἄλλας ἰδικὰς του μυθιστορίας.

Τοῦ τὰ ἔφεραν, τὰ πτωχὰ του βιβλία, κατὰ κακῶς χαρτοδεμένα, ἐστολισμένα κατὰ τὰς γωνίας ὑπὸ μαύρης τσόχας, καὶ μὲ χειρόγραφον τὸν τίτλον, τοῦ τὰ ἔφεραν ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης, μετὰ τῶν ἔργων ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ὁ κατάλογος τῶν φυλακῶν, τοῦ *Οἰκογενειακοῦ Μουσείου*, τῆς *Γραφικῆς Ἀποθήκης*, τῆς *Βιβλιοθήκης τῶν Περιηγήσεων*, τῆς *Μεταπολιτεύσεως* τοῦ Θεῖρου, τῶν διηγημάτων τοῦ Δουμᾶ ἢ τοῦ Μεριμέ, καὶ τὰ ἦνοιγε, τὰ ἤρώτα, ὡς νὰ ἦσαν σύντροφοι τοὺς ὁποίους μετ' ἐκπλήξεως συνήντα δεσμώτας, ὡς ἐκεῖνος. Παλαιὰ μυθιστορήματα τῶν εἰκοσι ἐτῶν του! Αἱ διηγήσεις τῆς νεότητός του! Ἐκεῖνα ἐκ τῶν ὁποίων, ὡς ἐπίστευεν ἄλλοτε ἀνέμενε τὴν δόξαν!